

Aan de andere kant van de tafel...

Studeren, studeren en nog eens studeren en dan komt eindelijk het moment dat je je opgedane kennis in de praktijk mag brengen. Ach, wat was het toch leuk om al die cliënten te mogen inlichten en te informeren. Personen- en familierecht was soms net één grote soap en gek-scherend zei ik vaak dat de *Story* mijn vakliteratuur was. Verliefde stellen die gingen trouwen, boze mensen die in scheiding lagen, verdrietige mensen omdat ze hun geliefden hadden verloren en ga zo maar door. En ik mocht hen stuk voor stuk adviseren. Ik vertelde hoe de wet in elkaar stak, wat de verschillende keuzes waren en wat was ik altijd begripvol als de keuzes soms niet heel gemakkelijk waren.

Maar dan komt het moment dat je in je eigen leven een soap gaat ontwikkelen. Je gaat een huis kopen, daarbij heb je een samenlevingsovereenkomst en

testamenten voor nodig. En dan opeens heb je in je leven 'JAAAAAH' gezegd. Voordat je daadwerkelijk het ja-woord hebt uitgesproken, ben je wel samen met je aanstaande bij je collega geweest voor een gesprek over huwelijksvoorwaarden. Kort daarop krijg je die vreselijke gebeurtenis dat een nabij familielid overlijdt en jij je bezig gaat houden met de verklaring van erfrecht/executele en de nalatenschap. En om dan het plaatje compleet te maken, blijkt je ook nog eens zwanger te zijn. Voordat die kleine dreumes op de wereld komt, is het van belang niet alleen de babykamer op orde te maken, maar natuurlijk ook je testament aan te passen.

Wat is nu gebleken, iedere keer dat ik aan die andere kant van de tafel zat en mijn eigen keuzes moest maken voor die belangrijke gebeurtenissen in mijn leven, bleek dat helemaal niet

gemakkelijk. Ook waren sommige wettelijke mogelijkheden voor je gevoel zo tegenstrijdig, dat je echt geen idee had wat je nu het best kon doen. Tja, ik was altijd begripvol tijdens besprekingen, maar dacht ook soms: 'Kom op, maak eens een beslissing! Zo moeilijk kan het toch niet zijn.' Maar ik heb nu aan den lijve ondervonden dat die keuzes soms echt vreselijk kunnen zijn. En dat het dan belangrijk is je in je cliënt te kunnen verplaatsen...

Kano

Vier kandidaat-notarissen schrijven bij toerbeurt de Kanocolumn. Elke maand doet een van hen verslag van de belevenissen en ervaringen als kandidaat-notaris. Om vrijuit te kunnen schrijven, ondertekenen ze de column slechts met 'Kano'.